

Yıldız Ertan

Ah'la
Geçmiş

—
Anlatı
—

 Doğan
Solibri

Yıldız Ertan
2010

Yıldız Ertan, 1985 yılında Adana’da doğdu. Doğduğu sene ailesi İstanbul’a yerleşti ve öğrenim hayatını İstanbul’da geçirdi. Çeşitli televizyon kanallarında yayınlanan programlarda metin yazarlığı yaptıktan sonra global ajanslarda reklam metin yazarı olarak iş hayatını sürdürdü. *Leman* dergisinin çıkardığı, dünyanın ilk sadece kadınların yazdığı *Bayan Yanı* isimli mizah dergisinde yazdı. Uzun yıllardır *Masa Dergi* isimli edebiyat dergisinde yazmaktadır. Çeşitli sinema filmlerinde senaryo gruplarında yer aldı ve iki sinema filminde editörlük yaptı. Uluslararası “Pressfuls Fantasy” kısa hikâye yarışmasında İngilizce olarak yazdığı kısa hikâyesiyle ilk 5’e girdi. Renan Kaleli’nin proje koordinatörlüğünü yaptığı ALPHABETIC isimli karma fotoğraf sergisinde çektiği fotoğraflarla yer aldı ve fotoğraflarından bir tanesi satın alınarak global bir bankanın müdürlüğünde sergilenmektedir.

Yıldız Ertan, bir holding bünyesinde sosyal medya ve dijital marketing yöneticisi olarak çalışmakta ve aynı zamanda yoga eğitmenliği yapmaktadır. Kurduğu yoga kulüpleriyle büyük şirketlerin çalışanlarına dersler veren Ertan, LÖSEV için gönüllü eğitmenlik yapıyor ve İstanbul Büyükşehir Belediyesi’yle ortaklaşa yoga dersleri vermeye devam ediyor.

Ah'lı Geçmiş

AH'LI GEÇMİŞ

Yazan: Yıldız Ertan

Editör: Tuğba Eriş

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ağustos 2021 / ISBN 978-605-09-8623-5

Sertifika no: 11940

Kapak illüstrasyonu: İpek Fatma Çevik

Kapak tasarımı: Taylan Polat

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

B.O.S.B. Mermerciler Sanayi Site 10. Cad. No: 15

Beylikdüzü-İstanbul

Tel: (0212) 422 79 29

Sertifika no: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ah'lı Geçmiş

Yıldız Ertan

+18 aldatılması

Sen ondan bana geliyordun, ben senden ona gidemez miyim?

Aklımın buğulu günlerinde kapısında bitiyordum. Kapıyı açınca küçücük gözleri aydınlanır, ağzı hep uyku kokardı. Gece gitmezdim ona. Güneş perdelerin arasından aydınlatınca günahları kaçır gibi uzaklaşırdım soğuk yatağımdan ve okuldan ilk kez kaçmış çocuklar gibi ne yapamayacağını bilememenin kaygısıyla biterdim kapısında. Konuşmazdık. Yürürdü doğruca odasına. Penceresiz evler gibiydi ya yüreği, odasını da öyle seçmişti sanki. Keskin bir rutubet kokusu eşliğinde, babaannemin o ağır, is kokan yorganları gibi serilirdi çıplak bedenime. Yavaş yavaş severdi beni. Ilık ılık öperdi. Az önce durmuş yağmurun kokusu gibi işlerdi içime. Acelesizce, sevgiyle kaynardık birbirimize. Kapalı gözlerinde süzülen kirpiklerini izlerdim. Kim bilir neler geçirdi perdelerinin önünden? Gözleri kadar kara dünler mi, yoksa yüreğinde saklı o saflığın, gözbebeklerindeki ak rengin vurduğu be-

yaz günler mi? Saçlarını severdim o gidip gelirken ırmağlarımda. İnce uzun bir teknesi vardı. Kaç kez alabora olmuştu bilinmez; hangi ırmaklarda, denizlerde, okyanuslarda, derelerde yol almıştı hiç sormadım. Anlatmayı sevmezdi. Sormayı bilmezdi. Neden ona geldiğimi merak eder miydi hiç? Kıyıya vurduğumuzda öylece sarılırdık birbirimize. Anlamsızca, tatlı tatlı güldüğümüz günler konuşmak isterdim. İçimdeki yarım kalmış cümleleri tamamlamasını dilerdim. Ben kördüm, o sağırdı. Engelli sevişmelere gebeydik ama tamdık. Susardık, görmezdik.

Öç alır gibi sevişmezdi benimle. Ödül gibiydi. Bir babanın işlenen bir suçtan sonra şefkatle doğruları anlatması gibiydi. Naifti.

Oysa ben hep bir gece ya da bazen saatler öncesinde savrulduğum fırtınalardan sağ çıkıp kavuşurdum ona. Aklımdaki şeytanları bir başkasının yatağına atar gibi giderdim. Belimin kıvrımlarını bilmezdi. Bir gün bile arkamda durmadığındandır belki de. Bir başkası hunharca severken beni, vururken yerden yere, bağlarken ellerimi, gözlerimi, yakarken canımı ve yine de tüm bunları sevgiyle yaparken, o hiçbirini bilmeden, belki de hiç hissetmeden... Koşarken nefes nefese kalıp da bir yudum aldığım su gibiydi sanki.

Aldatmak... İnsan aldanırdı. İnanırdı çünkü. Kurularının, şüphelerinin en derininde inanmak vardı. Âcizdik. Gerçekleri bilsek bile bir başkasının ağzından duyup kapısından gönderilene kadar beklerdik. Beklerdik ki aldatılmış olmamayı dilerdik.

Aldatmak... Aldatmak en çok insanın aldanmasıydı. Bitmiş bir ilişkiyi tam ortasından bölüp atmak için

kullanılan bir silahtı bazen. Rutin hayatlarımıza heyecan katmak için yaşanan. Hayvani duygularımızı bastırmadığımız zamanlar gün yüzüne çıkan ve çıktığına pişman olunan. Ve az da olsa yara bandıydı aldatmak. Kanayan yaralara pansuman yapmak. Her aşk, doktorumuz olamaz elbette. Hastabakıcılar, hemşirelerle idare ederiz. Kaza süsü verilmiş ilişki hastalıklarında bilirkişi raporu isteriz. Elle muayene, gözle muayene... Ruhumuzun akıntısı varsa açarlar kadınlığımızı, spekulumlarını sokarlar içimize. Neyimiz var neyimiz yok dökerler ortaya.

Aldatmak insanın ruhu... Kendine verdiği en güçlü ceza. “Aşk” adı altında yapılan bir savaş. “Hormonsal” başlığının altına atılan bir imza. Aldatmak kader, aldatmak keder.

Gelir gelmez suya girmesinden bilirdim kirlendiğini. Kasıklarında tanımadığım şehirlerin yağmurları, beraber yüzmediğimiz denizlerin tuzu olurdu, bilirdim. Duş başlığından sodyum hipoklorit aksa bir nebze temizlenirdi vicdanı, bunu dilerdi, bilirim. Sadece maskesini akıttırdı kaynar suda. Rahatlamış ve içi boşalmış iliklerini yayardı omuzlarıma. Beni severdi, bensiz yapamaz gibiydi. Ama merak etmeden duramazdı açıldığı denizlerde kaybolmanın nasıl bir şey olduğunu. Boğulmak nasıl bir duyguydu, farklı kıyılara vurmak ne demekti, sorgulardı. Aldatırdı kendini. Aldanırdı. Hem mutlu hem mutsuz nasıl olunur en iyi o bilirdi. Ben bilirdim ama istemezdim gidip balçıklarda boğulmayı. Bataklıklardan kalkıp gelmiştim, döne mezdim.

Aldatmak... Alışkanlığından kopmak istememenin

verdiği korku. Heyecanın bittiğini dile dökememe cesaretsizliği. Oysa burada başlıyor insanın kendini aldatması. Sevgiye dair tüm korkularını ve cesaretsizliklerini bir başka tene gömülerek kırdığının farkında değil insan. Korkan ve cesareti olmayan, gitmek istediğini dile getiremeyen bir başkasının bedenine sığıırken aslında tüm bu duyguları yerle bir ediyor, farkında değil. Korkan, cesaret edemez yasak olana.

Sevişmek hem ceza hem ödül gibiydi. En büyük kavgaların sonunda, en mutlu anların ortasında peyda olurdu çıplaklığımız. İlişkimize dair ne kadar açık varsa doldururduk. Birbirimizin yüzüne söyleyemediklerimiz tekmelerle, tokatlarla saçılırdı ortaya. Bir tür rahatlama, bir tür hatırlatma. Poposunu beğendiğimiz kadınlar, âdemelmalarına gözümüzün kaydığı adamlar aramıza girerdi. Kulaklarımızın duymadıklarını sevişirken dillerimiz söylerdi. Başkalarını severdik, onları arzular ve becerirdik. Damarları boyunlarından fişkıran adamlar gizli saklı izlerdi bizi o odada. Nasıl becerildiğimi, nasıl becerdiğini. Yatağımız yerinden oynar, mahalle net duysun diye sevişmelerimizi pencereye daha çok yaklaşırdı. Camiden gelen “haydi” çağırısını “sevişin” demeçlerimiz bastırırdı. İbadet gibi, alnım beyaz çarşaflara değdiğinde seks tanırma domaltırdım bedenimi. Bağışlayıcı elleriyle sıkardı boyunumu. “Ölüm de var” derdi ısırılmış dudaklarımı öperken, “Ve yaşamayı sana ben bahşettim” der gibiydi.

Güvenli seks cinsel yolla bulaşan hastalıklardan, hamile kalmaktan korunmak değildi bizim için. Birbirimize inanmamız demekti. Sarılıp uyuduğumuzda arkamızdakinin bizi bıçaklamayacağına güvenmek

demekti. Yalandan orgazm ıgıllıkları atmadığımızdan emin olmaktı. Görev olarak değil, yanarak sevişmekti. Ne zaman tutuşursak tutuşalım diğerinin sndreceğini bilmek demekti. Güvenli seks bizim için inanmaktı. Kimsenin yatağımıza bizsiz girmeyeceğini bilmekti. Bir olmaktı. Kadının penisi, erkeğin vajinası vardı. Arzuladıklarımızın bizi ayırmak yerine ortamıza gelip bizi birleştirmesiydi güvenli seks. Benim kalçalarım onun ABS fren sistemi, onun penisi benim vitesimdi. Güvenli yol tutuşumuzun temeli birbirimizi bilmemizden geliyordu.

Ah ne kadar ayıp tüm bu ilahi seks bileşeni. Ne kötü cinselliğin temel oğelerini yazmak değil mi? Asıl ayıp olan, kendimize ettiğimiz ihanetlerimiz. Bittiğini bile bile söyleyemediklerimiz. Syleyemeyip başkalarının kuytularına sıkıştırdıklarımız. Aldatmak ayıp, en büyük günahlardan biri: yaşıananların ortasına bile isteye bomba bırakmak, en yüksek, en kudretli, en masum duyguları vahşice katletmek, insanı değil ama duygularını öldürmek.

Sen onu aldatırsın bir başkası için, o başkası da seni aldatır bir başkası için. Kural bu... Kimin yatağına atarsan ateşini, onun ahı kl eder bildiklerini. Geceden suya ıslasan da vicdanını, yumuşamaz, akmaz kirleri. Başkalarından zorla aldığın gözyaşları bulaşmıştır kaderine. Affetmek yetmez. Tvbeler yetmez. Kutsala leke srmşsndr artık, çok sevilsen de yetmez.

Aldatmak... Bir fikir kıvılcımıyla düşer yola ve tutuştuğu yerden yakar dokunulanları. Aşık potanda erittiklerinin ahı kalır elinde. Katar önüne seni korkular, kaygılar. Sonsuza dek sürececek olanı ararsın. Ama

geri dönüşü yoktur yıktıklarının. Bu üçlü oyun içinde en çok sen kanarsın. Yaptığını, en çok sen yaşarsın.

O taptığın bedenler değil, gerçek sevgi aslolan. Aşk bittiğinde sarılıp uyuyacağın bir sevgi...

Seni dñnlemek

Öylece duruyorsun. Saçlarına vuran ışıktan sekip göğsüme dayanan sevdanı avuçlarımın arasında yuvarlıyorum. Saf bir enerji parmak uçlarıma doğru süzülüyor ve sen o beyaz koltukta gittikçe saydamlaşıırken ben seni dñnlüyorum. Dñnlemek evet. Seni bugün ya da yarın değil, dñn gibi seviyorum. “Hâlâ seviyorum” demiyorum. Sevgi azalır, azalarak yiter gelecek bir zamanda ve “hâlâ seviyorum” demek en kötüsüdür. İlk zamanları anımsa. Nasıl da koşar adım gelirdin bana. Yanında olamadığım günler sabaha kadarki konuşmalarımız, özlemlere dayanamayıp sabahın ilk ışıklarıyla Beşiktaş’ta buluşmalarımız. Gözlerindeki o ışıltı adeta bir yaz akşamı. Hafif serin, hafif yakıcı. Ve sonbaharın gelecek olmasının kaygısı.

Elini kaldırdın az önce. İnce belli çay bardağına sardın parmaklarını, bardakta kaldı parmak izlerin ve buruk bir tatla gülümsedin. Tarçın koktu tüm bahçeler, süzgecinden geçirdiğin tüm insanlar yok oldu o bahçelerde tek yudumunla beraber. Boğazından süzülen o da-

mıtlımış üzüm suyu gibi aktın can sağlığıma, sadece orada öylece duruşunla. Şimdi kalkıp gitsen seninle beraber gelir bu ev. Ben öylece kalırım sokağın ortasında, kabası atılmış betonarme evlerin sessizliği gibi.

Gözlerin... Sinirlendiğinde kızıl dumanların estiği o acı mavi gözler kükrer biriktirdiğin nefreti. Ne çok acı var gözlerinin derininde, kaç yıllık hüsrana biriktirdin. Kör olsaydın da görmeseydin.

Bana bak... Buraya, tam karşında durana! Üflesen uçacak, üflesen içinden cin çıkacak olana. Nasıl da uzadı saçlarım ellerinin gezintisi kısa sürmesin diye, boyum bile uzadı yanında dik duracağım diye, ellerim nasıl da yumuşak sen tutuyorsun diye. Bana bak: senleşene, senin için var olana ve ayakları geri gitmek nedir bilmeyene.

Buradayım! Kırıp dökerken sevdami, savururken siemlerini, tonlarken en keskin sözlerini, gitmelerini, unutmalarını.... Nasıl da duruyorum tam karşında. Nasıl da eğilmiyor başım. İşte ben o halıları bu yüzden kaldırdım.

Güneşe mi dönelim? Yakıp kavuralım mı kendimizi? Yoksa denizlere mi dökelim birbirimizi? Oysa uzanmak ne güzel yeni serilmiş çarşafalara, açık pencereden dizkapaklarımızın arkasına vuran hafif esintiyle, birbirimize değmeden ama yan yana. Kirpiklerini kırıştırır-sın, tel tel dökülür saçların alınına, burun deliklerin bir açılır bir kapanır, tüylerin ürperir ansızın, hafif sesler tınlar dudaklarının arasından, ben de öylece izlerim seni kim bilir ne kadar zaman.

Gitmelerin anlamsızlaştığı o noktaya kadar beklesek ya. İyice tüketsek ne varsa birbirimizde. Emsek kanı-

mızı, birbirimize dair fikirlerimizi yerle yeksan etsek. Kırılmayacak kalp kalmasa, gurur murur hak getirse. Açsak hayatlarımızın şifrelerimizi ve kimse bakmaya bile tenezzül etmese. Gidene dönüp bakmasak, gidişini bile fark etmesek, hangi yollardan geçtiğini düşünmeyecek kadar unutsak bu sevdayı.

Bir başkası olmamı istediğin o gecelerin sonunda kendime sarılıp uyuyorum. İçimde açılan boşluklara bağıyorum, yakındığım tüm dertler eninde sonunda yankılanıyor, kurtulamıyorum. Pişmanlıklarım, üzüntülerim, küskünlüklerim kafamda kocaman bir çalkantı. Uyku ile uyanıklık arasında yaşadığım o günlerde arafa mı düştüm bilmiyorum. Arada kalmışlığım ve sakinliğim, yoklayıp giden korkularım, anlık heyecanlarım, sıradan üzüntülerim. Bazen abartacak bir şey bile bulamıyorum. Sonunda kendime dönüyorum ve tüm yolların sonu sana çıkıyor. Çünkü gözlerin...

Öylece duruyorsun şu an karşımda. Var mıyım yok muyum ben bile bilmiyorum. Sıcak bir ter damlası kayıyor şakaklarından boynuna doğru. Kaşındırıyor seni bu akışlar, az sonra kalkacaksın biliyorum ve düşün altında soğuk suya bırakacaksın zihnini. Gözlerin benden geçecek mi öngöremiyorum, daha bir var oluyorum şimdi, bu masada. Oturduğum tahta sandalyeyle beraber kökleniyorum terk etmeyeceğin bu evde. Denizlere kadar uzanıyor mazimiz ve dağlara kadar komşuyuz gelecekte. Paralel doğruların kesiştiği sessizliğimiz bir son bulacak mı bugün yarın? Bir cevap bulabilecek miyim niçinlerime? Orada, o dakika bulunduğun vakit, aklının bir köşesinden geçersen eğer, o köşede bekledim mi seni bir düşün. Beklerken doldu

mu gözlerim, sen bana saklaman gereken sözleri ona savururken? Ş harfiyle beraber ağzından savruldu mu minik tükürüğün masaya? Ve bir büyü gibi sarıldı mı onun da saçlarına?

Gitmek istediğimiz o yerlerden dönüyorum şimdi sana. Bana bak, beni bul ve beni sar. Köklerimle sarıldığım bu anlara bağlandım. Beni tut, beni öp ve anlat. Anladığım kadar var olurum buralarda. Kafama bıraktığın bu minik sorularla, beni yak, beni yık ama bırakma. Cevaplarını öğrenmek istediğim soruların peşinden sürüklenirsem beni çağır, beni ara ve yüreğinde göster yolumu. Tırnaklarımızla kazıdığımız bu çözülmez haritanın peşinden binmeyelim o hayalet sürücülerin araçlarına. Beni yakala, beni uçur ve sürükle peşinden.

Sanırım beni gördün. Spot ışıkları açıldı gökyüzünün. Merhaba sevgilim, ben de seni bekliyordum. Kafamda kurduklarımın sana masallar yazıyordum.

Her mutluluğun içinde neden bunca keder var? Tüm güzelliklerin içinde bunca hüznün ne arar? Mesela kırpiklerin bütün günün ağırlığını nasıl böyle ahenkle taşıyor? Karnında çocuğunu taşıyan bir kadının gibi sevgim, tüm hormonlarım değişiyor ve patlayacak kadar şişiyor. Barındırdığı hayat ölümü de vaat ediyor. Mutluluk, huzur, heyecan şöyle dursun, acı, tedirginlik ve nefret nasıl orada öylece bekliyor?

Saç uçlarımdan tırnak uçlarıma kadar kırgın oluyorum bazı sabahlar. Her kırgınlık kendisine bölünüyor, aklımın odalarında toplanıyor. Hangi kapıyı açsam, hangi yola çıksam, hangi denizi aşsam, hangi yıldıza tutunsam sen çıkıyorsun karşıma. Sözlerini bilmediğim

şarkılar gibi gelişigüzel tutturuyorum adını. İçimden içim akıyor. Seninle beraber bunca kalabalıkken, nasıl bu kadar yalnız bırakabiliyorsun beni? Şimdi o adımları kime sayıyorsun kim bilir. Ben yan odada uyurken parmakların kimleri arıyor o ekranda, pişmanlıkla kimleri siliyor kim bilir.

Bir sonumuz var mı yazılmamış olan? Bir şiir tuttun mu sen bizim için? Kaç sevda eder senin olmam? Bana gelmen, beni sevmen, beni sarman kaç dünya eder?

Açığının kollarını kendine mi saracaksın ben yokken? Ben olmasam diyorum, kaç gece özler? Kaç kadın örter geçmişimizi? Kimlere doğururum o istemediklerimizi?

Nasıl da acıyla kıvrıldı kazayakların. Bembeyaz tennin nasıl da pembeleşti. Göğsünün ortasında bir duvar. Duvara bir yazı yaz benim için.

Gülümse sevgilim. Gülümse ki aydınlansın ışıksız kalan yerlerim. Işığın yok etsin gölgemi, kör edercesine yansısın retinamda. Gülümse ki sevgilim, gitsen de döneceğini bileyim.

Ordasın, gülüyorsun denizin kıyısında. Akdeniz iklimi gibi yayıl hayatıma. Ne soğuk ne de kış görsün kalbim senden yana. Olduğun yerde kal ve bana bak, beni gör, beni tut. Doğum lekem ol, yapış yakama.

Ayakta uyutulmuş olmanın yorgunluğu çöktü
üzerime. Tuvaletin mermerine uzandım. Aynalar
üzerime saçıldı az önce, neden hatırlamıyorum.
Çirkinmişim, sevilince güzelleştim sanıyordum.
Aşksızlıkla, sevgisizlikle erittiler beni. Uzun, ince
kalıplara döktüler. Malzemelerimi çaldılar hep.
Çaldıklarını kendilerine kattılar. Ben eksilirken
onlar tamamlandı. Nasıl güzellerdir şimdi, nasıl
da tamdırlar. Kahkahaları Japon bahçesindeki
kuş sesleri gibi. Nefesleri denizden esen tatlı
meltem. Gözyaşları bile güzeldir onların,
mutludur gözyaşları...

Ah'lı Geçmiş sahici, bıçak gibi keskin bir metin. Aşk, aldatılmak, yalnızlık, öteki üzerinden kendini anlama çabalarımız hakkında eşsiz ve sıra dışı bir kitap. Yıldız Ertan bu kitapla sadece aşka, ilişkilere, kendin olma haline yakın mercekle bakmakla kalmıyor, zıdır bir mizahla yüzümüze gülümsemeler kondurmayı da başarıyor.

teşviiye edilen
KDV'liiz
satis fiyatı

₺ 25

ISBN 978-605-09-9823-5

9 786050 986235

Doğan
SeLibri